

Färöarna 13-25/6 1982

dagboksanteckningar och bilder

måndag 14/6 (20:00)

Sitter på *M/S Winston Churchill* på väg från Esbjerg till Torshamn. Denna efterlängtnade semester startade för min del fredagen den 11 då jag bilade ner till Gunillorna i Göteborg.

Iden om en Färöresa kom egentligen till av en ren slump. I höstas såg jag en annons i *Turist* om resor till bl a Nepal, Indonesien och Färöarna. Resebyrån kallades "Läs och Res" och sköttes av Christian Jutvik via post och telefon. Jag ringde - mera på skoj - och hörde mig för om Nepalresan, men den var redan slutsåld. I alla fall fick jag en broschyr över de olika resorna, och tänkte på Färöarna, nog så exotiska. Resan låg dessutom i tid precis efter Gunillas avslutning på Lärarhögskolan och den utgick från Göteborg.

Så vi anmälde oss, tillsammans med Gunillas studiekamrat Gunilla Söderström, i början av året. Resan kostade 2075:-, ett ganska facilt pris med tanke på att det inkluderade:

båt Göteborg - Fredrikshamn,
tåg Fredrikshamn - Esbjerg,
båt Esbjerg - Torshamn
vandrarhem en natt i vardera Esbjerg och Torshamn,
två loginätter på någon av Färöarna,
båt Torshamn - Bergen,
vandrarhem en natt i Bergen,
tåg Bergen - Oslo.

I norvästlig kuling och piskande regn åkte vi så från Göteborg i söndags. På vägen mellan hamnen och stationen i Fredrikshamn höll vi på att frysa händerna av oss. Det kändes som en otäck försmak av vädret på Färöarna; hade vi tagit på oss för lite kläder i alla fall? Lite bättre blev det dock under tågresan genom Danmark och väl framme i Esbjerg var det riktigt behagligt igen.

Gruppen som reser består av 28 personer plus reseledare (Ulla Rodeham, en tjej i 25-30 års åldern som gjorde samma premiärresa 1980). Övriga deltagare ger intryck av att vara "friluftande akademiker" i åldrar från 25 och upp till en dam i förmodad pensionsålder. Det visar väl sig så småningom om mitt antagande varit riktigt. Alla har i alla fall dugliga ryggsäckar och viss vana av att bära.

I Stockholm genomförde sju av deltagarna en studiecirkel med fem träffar. Vi läste in lite olika områden av Färöarnas historia, natur och kultur. En ganska trevlig form, men eftersom alla läste allt i samma böcker, gav kanske inte cirkeln så mycket extra utöver pressen att verkligen läsa. Trots att jag inte haft egentligen någon obunden fritid under våren, känner jag mig skapligt väl förberedd och hoppas kunna få ut mycket av de åtta dagarna på öarna.

En av deltagarna, Gunnar Dolk, en tystlåten kille, förlorades vid ett tågbyte i Danmark och lyckades inte själv ta sig till Esbjerg och båten. Ingen vet vart han har tagit vägen! Tragiskt.

Vandrarhemmet i Esbjerg var av mycket hög standard men det var sämre med matställen runt omkring. Vi lyckades i alla fall ta oss in i en liten ölstuga som serverade grillade och friterade "läckerheter". Vi intog fiskfilé och pommes frites tillsammans med några Hof under traktens ölgubbars vänliga överinseende och med Rock-Ola-boxens härliga urval som ackompanjemang.

Idag gick båten inte förrän kl 13 så vi hade tid med en promenad i Esbjerg. Jag hittade en väldigt fin bok med uppmätta ritningar på danska allmogebåtar som jag köpte och skickade hem.

Nu kryssar vi alltså över Fiskebankarna på Nordsjön i ganska trevligt väder. Växlande molnighet och kanske 8-10 m/s nordvästlig vind. Det räcker för att båten ska stampa rejält och många i gruppen mår små- eller stordåligt. Vi ligger i gemensam 64-manna hytt!

Utanför fönstret ser jag många fåglar (liror?) som sveper mellan vågtopparna med stela smala vingar, snyggt!

tisdag 15/6 (12:30)

Efter en lång natts sömn vaknade jag vi åttatiden till ett nedmojnat hav. Bara dyningarna fann kvar men också de mattades snart ner, och nu när vi passerat Shetlandsöarnas sista utpost är vattnet i det närmaste lugnt. Det som vi trodde var liror igår var antagligen stormfåglar. De har följt båten hela förmiddagen och tillåtit noggranna studier på nära håll.

Utanför Shetlandsöarna var fågellivet rikligt och ornitologerna stod klasa-de vid akterdäck om babord. Förutom stormfåglarna finns storlabb (imponerande), skarv (troligen toppskarv - helmörk), tretåig mås (helsvarta ving-spetsar) i luften. På vattnet ligger sillgrisslor och lunnefåglar. Två havssulor lyfte nyss framför båten. Granna hägerstora fåglar med långa smala svartvita vingar och gult huvud.

Shetlandsöarna såg mystiska ut, mörka disiga mitt i havet. Med kikare kunde man tydligt se bostäder, radarlänkstationer och ett observatorium (?). Bara på ett par ställen var stranden hög och brant, i övrigt såg öarna ganska tillgängliga ut så här på avstånd, men skenet kan bedra.

Shetlandsöarna passeras i gråväder

nedan: ankomst till Torshamn

onsdag 16/6 (21:30)

Jag sitter på min packpåse utanför tältet 400 m över havet på fjället en knapp mil från Vestmanna. En härlig dag går mot sitt slut och molnen bildar mörka täcken runt fjälltopparna omkring mig medan kvällssolen fortfarande lyser upp några nordliga sluttningar bortom fjällsjön Myrarnar.

Inseglingen igår kväll mot Färöarna blev en dramatisk upplevelse. Två och en halvtimme innan vi skulle vara framme dök de första silhuetterna upp vid horisonten, mörka dimhöljda karga. Vi satt ett gäng uppe på soldäck med kartan i hand och försökte identifiera öarna allt efter som de dök upp: Litla Dímun, Stóra Dimun, Skúvoy, Sandoy, Svinoy, Fugloy osv.

Vid halvtiotiden styrde båten in bakom Nosoy och upp mot Torshamn. Små fiskebåtar låg utströdda på fjärden och Torshamns gytter av småhus och fabriksanläggningar syntes klättra upp mot fjällkanten.

I från hamnen gick vi sedan i gåsmarsch upp genom gränderna till vandrarhemmet. Det kändes märkligt att trampa denna gudsförgätna mark. Vi blev fördelade på sexmannarum och efter en kort promenad, blåbärssoppa och en dusch somnade jag djupt vid halv ett.

Efter frukost och ompackning gick vi på morgonen ner till turistbyrå och skaffade oss några broschyrer. Vi ställde våra ryggsäckar där utanför och tog en promenad i Torshamns gamla kvarter ovanför hamnen.

Husen ser ut som ett mellanting mellan de pittoreska danska husen i Rønne och husen i en slumstad någonstans i världen. Väggarna är för det mesta klädda med korrugerad plåt och påmålade med jämna mellanrum utan borstning eller skrapning innan. Gränderna vimlade av katter och vi såg rökt fisk hänga utanför dörren på ett ställe. Lite längre upp i staden är mellanrummen mellan husen större. Mycket lönnar finns planterade på tomterna och vid gatorna och staden gör faktiskt ett lummigt intryck.

Klockan 13 tog vi bussen upp till Vestmanna (35 kr). Det sköna halvsoliga vädret i Torshamn förbyttes snabbt i dis, duggregn och kyla uppe i fjällen. Från Vestmanna (en av de större städerna på Färöarna) som ligger väldigt fint runt en vik, gick vi norrut och sedan österut upp i fjället mot Myrarnar. Vi passerade ett par dammar med rörledning ner till kraftverk vid viken, och vek efter en svettig stigning på ett par hundra meter (i solsken!) av och följde en bäckravin mellan två 600 m toppar. Gräset verkar bördigare här än längre söderut på Steymoy och vi såg hela vägen enstaka får utefter fjällsidorna.

Tjaldur - Strandskatan - Färöarnas nationalfågel, häckade i mångfald här uppe och vi blev attackerade av hätska störtdykningar (eller snarare anfallsdykningar på låg höjd) vid några tillfällen.

Dagen har bjudit på ett, efter färiska mått mätt, strålende väder. Förutom enstaka duggregn på förmiddagen har vi haft sol eller näst intill hela tiden. Temperaturen nu på kvällen är dock låg och jag huttrar trots långkalsonger och Helly-Hansentröja.

En dubbelbeckasin sveper fräsande förbi ovanför tältet, enstaka får bräker och några trutar skriker ibland nere vid sjön. Däremot är frånvaron av artificiella ljud total. I den lugna kvällen kan man tydligt höra får på flera kilometers avstånd.

Torshavn

Färöarna 13-25/6 1982

Torshavn

Vandring upp på fjället från Vestmanna

Tältplatsen 16-17/6 på fjället mellan Vestmanna och Kvivík

torsdag 17/6 (23:45)

I dag vandrade vi en väldigt vacker väg ner mot Kvivík. Vid lunchrasten i passet öster om Egilsfjäll fick vi en bländande utsikt ut mot Vágar, Koltur och där bakom Sandoy. Sikten var så god att man alldeles tydligt såg ner mot Suduroys norrklippor; ett avstånd på ungefär 60 km. Vädret är alltså fortfarande med oss!

Om gårdages fågel hette tjaldur, heter dagens spógvi, dvs småspov. Den häckar i mångfald uppe i torvmossen och hörs vida omkring med sin utdragna "kluckande vissling". Tämligen orädd var den också och tillät ingående observationer. Andra fåglar idag: ljungpipare, stare, smålom (uppe i Myrarnarsjön) och flera ejderpar nere vid Kvivíks hamn.

Kvivík ligger oerhört vackert i mynningen av en bäckfåra med lysande gröna "inmarker" klättrande brant utefter fjällsidorna, och med, som sagt, fantastisk utsikt ut mot Vágarfjärdur. Vi kom till byn strax före 17 och jag

hann lagom fotografera en fin färöbåt för tre årpar som stod uppe på land innan bussen kom och hämtade oss tillbaka till Torshamn.

Vi tog in på vandrarhemmet igen och köpte en binge vykort som vi efter dusch och middag har fördrivit kvällen med att fylla i.

På väg ner mot Kvivík

Tjaldur på muren runt Kvivíks inmarker

i väntan på kapprodd

fredag 18/6 (23:20)

I morse steg vi upp vid 8-tiden och jag gick ner till affären och köpte yoghurt och varmt bröd till frukosten. Efter mat och dusch packade vi våra säckar och parkerade dem igen nere vid turistbyrån vid hamnen medan vi strosade några timmar i Torshamn. Bland annat besökte vi museet som ligger i anslutning till "Academia Færøense" uppe på en höjd i utkanten av staden. På museet fanns bland annat öarnas fågelarter i uppstoppade exemplar och en fin utställning om båtar, sjömän och fiskeredskap.

Kl 13 tog vi båten till Klaksvík. I strålande solsken passerade vi runt Eystroys branta uddar och lade till i Klaksvíks djupa hamn. Resan tog ca en timme med den stora färjan *Teistir* (Tobisgrissla) och kostade 50 Dkr. Klaksvík var en mycket fin by. Ca 5000 invånare med bosättningen spridd runt fiskehamnen. På grund av det vackra vädret var aktiviteten livlig i hamnen där de stora och små fiskebåtarna fejdades och målades om.

Kl 17 fortsatte vi med rutebil till Hvannasund. Vägen gick genom två långa tunnlar under fjällen och när vi såg de branta höjderna var vi glada att vi inte hade fullföljt planen att vandra sträckan. I Hvannasund låg båten till Fugloy vid kajen och vi bestämde oss snabbt för att ta oss över redan i kväll. Båten var full med folk, mycket skolbarn som nu börjar sitt sommarlov och återvände till Svinoy och Fugloy efter terminen i Klaksvík.

Båtresan bjöd på storslagna vyer! Här uppe i norr finns riktiga fågelberg med flera hundra meter branta stup och djupa grottor vid vattenytan. På avstånd syntes Vidareidi i en djup dalgång mellan 800 m fjällen Enniberg och Malinsfjäll.

19:30 var vi framme på Fugloy och hittade lätt huset som var hyrt för oss. Vi gick in och pratade med det andra gänget som hade varit här i två dagar, och passade på att laga middag och äta i köket medan de var ute på kvällspromenad. Eftersom de fortfarande hade en natt kvar, reste vi tältet utanför huset och går nu till kojs i den relativt milda kvällen med utsikt över öppet hav och östra Svinoy's branta stup.

På väg mot Klaksvík med färjan *Teistir*

till höger: Klaksvík

Klaksvík och båtresa till Fugloy

ankomst till Fugloy 19/6,

observera husets förankring!

lördag 19/6 (skrivet söndag 20/6 11:00)

Så har vi tillbringat en dag på denna fagra ö.

På förmiddagen vandrade vi upp längs de branta grässlänterna mot den östra bergskusten. Efter ca 20 min promenad tog plötsligt gräset slut vid ett lodrätt stup. Nedanför oss var en 150 m lodrät bergsvägg och till vänster (norrut) reste sig Stapis 300 m vägg. Utsikten var hisnande. Längs hela väggen satt stormfåglar på små grästuvor, och de som inte satt, flög i cirklar på uppvindarna utanför berget. De passerade oss där vi stod på bara några meters avstånd. Nere på vattnet såg vi stora flockar lunnefågel och sillgrisslor, och i luften en storlabb och några skarvar.

Lunnefåglarnas häckningsplatser hade förra gruppen sökt efter på flera håll utan resultat, förmodligen tillbringar de sin tid på vattnet nu när ungarerna är ute (?). Vi såg dock en lunne med fisk i näbben, så kanske han matade fortfarande?

Vid tolvtiden åkte gruppen, som bodde i huset före oss, med båten till Klaksvík och vi var nere vid stranden och vinkade av. Den riktigt gamle bonden här på ön var med och fick en tygpåse (med öl?). Han går klädd i traditionell färöklädsel med brunmönstrad ylletroja och knälånga filtbyxor med glänsande knappar. En käpp och en fin snusdosa i trä och näver ger honom dignitet.

Efter att ha flyttat in våra pinaler i det trånga och något unkna tvåvåningshuset gick vi upp i dalgången norr om byn. Vädret var lugnt, jämngrått och gräset var mjukt, torrt och varmt att vandra i. Vi gick över till Skardsvik och satte oss och spanade efter val och säl som vi hade hört kunde ses här. Vi såg dock inga men utanför viken låg ett par små fiskebåtar. På vägen tillbaka stannade jag uppe på heden och tittade på labbarna som höll till här uppe. Jag såg åtminstone sex varav fyra i ljus fas och två i mörk. Enastående vackra fåglar! De ställde sig parvis på tuvorna och jamade med uppåsträckta huvuden och öppna näbbar. Där fanns också småspov och massor med strandkator förstås! Längre ner mot byn blev vi överfallna av en stor flock silvertärnor. Hela flocken stod i luften ovanför oss medan ett par stycken attackerade med störtdykningar mot våra huvuden. En ljungpipare försökte också locka bort oss från boet genom att komma riktigt nära och exponera sig i "fel" riktning. En vacker fågel med sitt sotsvarta bröst under den väl kamouflerade ryggen.

lördag 19/6 forts:

Väl framme vid byn syntes på slänten män som föste ihop får i en liten fälla. Vi hann fram dit precis när de började ta ullen. En äldre man som tydligen var proffs i församlingen, ryckte av ullen på de får som var raggiga. Fåren verkade inte tycka att det var smärtsamt. Några får hade finare ull och dem skars fällen av med en tunn kniv. På en halv timme var proceduren över och 15 nakna får letade sig tillbaka till lammen. Fällan verkade lossa väldigt lätt, åtminstone jämfört med Eva och Brors pälshår i Småland som jag försökt mig på att klippa.

Efter middagen igår gick jag ut och rökte och pratade med en färings och hans son. Vi hade träffat dem redan första kvällen som vi kom och han var ovanligt meddelsam och intresserad av att prata. När det började bli kyligt vid halv elva bjöd jag in de två på kaffe och vi satt och pratade till över midnatt. Han var väl insatt i Färöarnas historia och samhälle och hade också rest i de Skandinaviska länderna. Han arbetade som båtbyggare på ett litet varv i Klaksvík (<20 tons båtar) och var tillfälligt på Fugloy för att arbeta på en väganläggning här.

Många intressanta legender fanns från Fugloy, bland annat skulle på 1600-talet ett "erövringsförsök" ha utgått härifrån. Männerna i byn blandade sitt blod och gav sig av i båtarna för att försöka uppnå kontroll över hela ögruppen. De blev så småningom slagna vid Gøtu och dräpta genom att kastas ner från klipporna. En man på Fugloy som inte hade deltagit i blodsbandet skonades och hans ättlingar lever fortfarande på ön.

Vi fick också höra berättas om danskarnas utsugning av Färöarna och Grönland i äldre tider, och om feodalsystemet som levde kvar ända in till mitten av 1800-talet då handeln släpptes fri.

Han berättade vidare om de fruktansvärda vintrarna på Fugloy då stormarna isolerar ön fullständigt och om språket, näringarna, styrelseskicket och mycket annat. Den "skandinaviska" som han talade var ovanligt lättförståelig medan däremot hans son talade riktig danska ...

Fugloy

måndag 21/6 (22:45)

Klockan tolv igår söndag, gick vi alla sju i huset till sockenkyrkan. Det var en fin liten välvårdad kyrka med vita putsväggar och ljusblått trätak och blåa bänkar. Förutom vi, var där den "gamle mannen", en medelålders man som läste bibeltexterna nu när inte prästen var ute på ön, en gammal dam som spelade enhandsorgel till psalmerna samt fem övriga bybor, några med barn. Högmäsoordningen följde väl (så vitt jag kunde förstå) den svenska. Alla verkade sjunga med i de fyra psalmerna. Ute på byn var alla lite finare klädda än vanligt och ingen arbetade på söndagen som vi kunde se.

Efter en snabblunch promenerade Gunillorna och jag till den andra byn, Kirkja, på ön. En grusväg för bilar höll på att byggas och var färdig så när som på den sista halva kilometern. Kirkja var av ungefär samma storlek som Hattarvik där vi bodde, men skenbart mera utsatt eftersom den inte har någon vik. För sydliga vindar skyddas dock byn av Svinoy's fjäll.

Strömmen mellan Svinoy och Fugloy var oerhört stark och vi såg att tur-båten hade problem att ta sig fram i sundet. I skärningspunkterna mellan korsande sund bildas överallt här på Färöarna starka virvlar på grund av strömmarna, och en krabb sjö utan någon definierbar riktning. Strömmarna lär överhuvudtaget vara ett stort problem för båttrafiken här. De kan i vissa fall bli så starka som tolv knop (!) och det finns riktiga strömkartor utgivna för olika väderförhållanden.

På kvällen gick jag ensam upp längs fågelbergsbranterna hela vägen norrut till fyren på 450 m höjd. När man väl hade kommit över kammen på ca 300 m ändrade landskapet karaktär. Här uppe var slutningen inte alls lika brant, utan en slät, stenfri torvhed bredde ut sig. Vandrigen utefter branten i kvällningen blev en av mitt livs största naturupplevelser. På ena sidan den mjuka varma heden, och på andra, långt långt där nere, ett blått hav skuggat av gråa låga moln uppblandade med lysande solgläntor. Det tårades faktiskt i ögonen, och vore det inte för fågellivet så hade jag mycket väl kunnat bli bergtagen för gott. Jag vandrade hem genom dalgången norr om byn fast besluten att hinna tillbaka upp i lite bättre ljus och med fulladdade kameror.

Efter kvällssoppa och smörgåsar gick jag så vid midnatt upp igen med kameraväska, sovsäck och tält. En timme senare hade jag rest tältet öster om Skardsvik ca 350 m över havet, 4 m från klippstupet och med en utsikt som trotsar all beskrivning.

Jag hade vandrat upp i ganska högt tempo och skjortan, som var det enda jag burit på överkroppen, var helt genomblöt. Natten var så ljus att man utan vidare hade kunnat läsa en bok utanför tältet, och luften var fylld av ljud från flockar av lunnefåglar och stormfåglar samt de spovar och ljunpipare som jag skrämt upp på vägen.

Jag sov lite på "åga" den natten och vaknade lätt då klockan pep 06:00. Morgonen var mycket kall och det hängde dimslöjor över fjälltopparna. Motvilligt drog jag mig ur sovsäcken, klädde på mig och gick huttrande ut i det våta gräset. En halvtimme senare bröt solen igenom och förmiddagen blev den varmaste vi upplevt här. Utsökta studier av stormfågel (både i luften och på berget), labb och småspov bjöds. Tyvärr räckte inte Kodachrome 64 riktigt till för telefotografering, men jag gjorde vad jag kunde, och framförallt njöt jag med kikaren!

Stormfåglarnas fullvuxna ungar (?) låg på klippavsatser som lysande vita fläckar i den frodiga grönskan av bland annat kvanne och kabbeleka. De skriade efter mat och motade bort alla "felaktiga" föräldrar med öppna näbbar och ilskna ljud. Jag kunde i lugn och ro studera deras säregna förstora-de ljust blågrå näsborrar och deras trubbiga pannor. Fåglarna i luften tog ingen notis om mig utan flög förbi på armlängds avstånd utan att attackera.

Nere på heden dansade labbar och spovar en lustiger dans. De häckade tydligen intill varandra och kunde långa tider sitta på samma tuva, men spovarna gav sig ilsket på labbarna när de gjorde närmanden på reviret.

Vid halv niotiden kom Gunillorna upp och stannade någon timme innan vi fick gå ner och städa ur huset och packa för avfärd.

12 tog vi båten tillbaka till Hvannasund och rutebil till Klaksvík. Där åt vi en lätt lunch och träffade några andra gruppresenärer som kommit från Mikladalur på Kalsoy. 15:15 gick båten till Leirvik på Estutoy och därifrån hade vi tänkt åka bil till Toftir och båt över till Strendur för att titta på spinneriet. Chauffören övertalade oss dock att bli körda hela vägen till Torshamn för samma pris som det skulle kostat med bil och båt via Toftir. Vi lät oss lätt övertalas eftersom det gav oss möjlighet att få se stora delar av Esturoy, och framför allt då han trodde att det pågick grindadråp i Sundini mellan Stremoy och Esturoy. Och visst! I Hvalvik var hamnens vatten rött och ett femtiotal grindvalar låg i vattenytan med rygg- och stjärtfenorna ovanför, och med decimetertjocka snitt i nacken. Slakten var redan helt avslutad, men många åskådare stod kvar på stranden.

Vi steg ur bilen och tog några bilder på grinddråpet innan vi fortsatte till Torshamn. Chauffören talade en utmärkt skandinaviska och berättade gärna en del för oss medan han körde.

Vi blev avsläppta vid vandrarhemmet och strålade där under kvällen samman med större delen av den övriga resegruppen. Alla vi talade med verkade nöjda och hade hunnit med att se många olika platser redan.

Fågelklipporna på Fugloy från tältplatsen

Stormfåglar

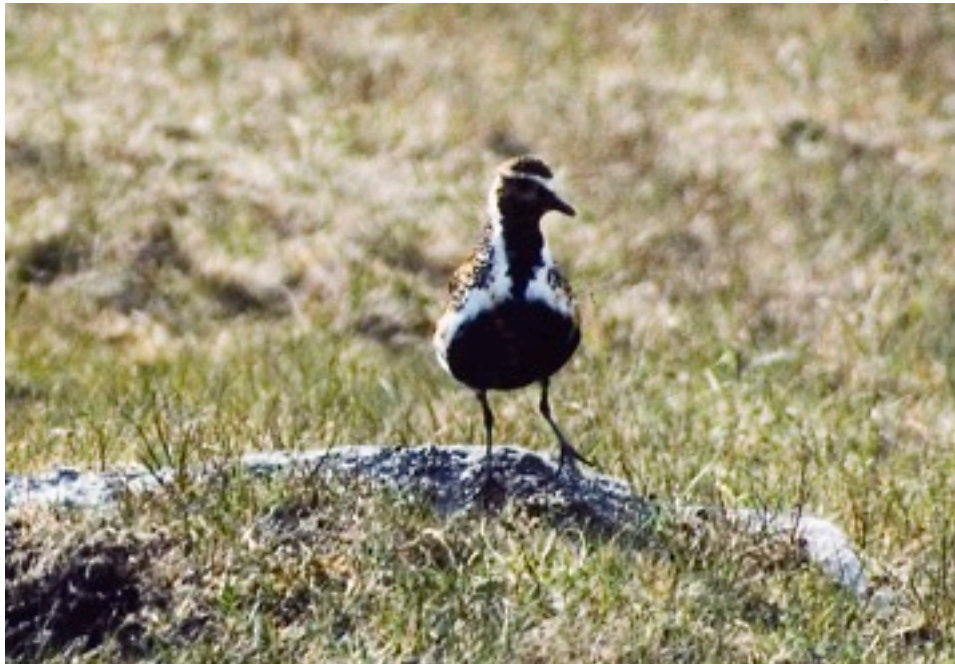

labb

ljungpipare

småspov

Grinddráp, folknöje nummer ett

onsdag 23/6 (23:15)

Skriver i den lilla kafeterian på *M/S Smyril* (stenfalk) på väg till Bergen.

I går åkte jag en arrangerad rundtur på Suduroy medan tjejerna var på spinnerier i Strendur och Gøtu. Turen kostade 200 Dkr och innehöll båtresa tur och retur Suduroy med *Teistir*, en systerfärja till *Smyril*, rundtur på hela ön med buss, kaffe och middag på ett hotell i Øravik.

Tyvärr tog bussturen så lång tid att vi knappt hann stiga ur och insupa atmosfären. Det blev därför ganska jobbigt mot kvällen. I alla fall var det intressant att också hinna se Suduroy som faktiskt har lite annan karaktär än de övriga öarna vi har varit på. Ön anses mera "danskvänlig" än övriga Färöar, och faktum är att byarna hade en mera dansk småbyprägel med välskötta hus tätt samlade kring hamnen.

De vackraste vyerna fick vi vid fågelbergsfjället söder om Lopra med en strålande utsikt över vassa berg och raukar och innanför böljande grässlätter, och vid Akraberg, öns sydspets med tre små klippor någon kilometer ut i havet. Platsen är fruktad av sjöfarare för sina svåra strömförhållanden på grund av framför allt tidvattnet. Här fick vi äntligen på nära håll se lunnefågel vid sina häckningsplatser.

Mycket historia och geografika om Suduroy fanns beskrivet i broschyren vi fick med oss på turen. Allmänt kan sägas att ön gör ett mera tillgängligt intryck än de övriga vi varit på, och att den vore lämplig att vandra igenom under någon vecka.

I dag, sista dagen, vandrade jag tillsammans med två andra ur gruppen från Torshamn till den historiskt mest intressanta byn Kirkjubøur på andra sidan Streymoys sydspets. Vi följde kusten en bit söderut innan vi gick över den steniga kammen på 300 m höjd. Uppe bland stenarna fanns små sjöar med massor av havstrut som förföljde oss med sina heta skall. Marken var på många ställen täckt av kråkris och låg ljung bland vilka det stack upp små blåa tätörtsblommor och gula daggkåpesläktingar. När vi klättrade ner mot Kirkjubøur bytte landskapet ansikte från det karga till det varmt frodiga. Vi kunde lika gärna ha befunnit oss någonstans i norra Sverige. Solen stekte på blomsterängarna ner mot den blanka fjärden med Hestur och Koltur på andra sidan.

Trädgårdarna i byn (som egentligen bara bestod av en gård) grönskade av små träd och buskar, rabarber, vinbär och till och med jordgubbar!! Ett stort

växthus innehöll höga tomatplantor och allt gav intryck av ett mönsterjordbruk.

Hem fick vi lift av bondens bror (Patursson?) till vägskalet mot Torshamn och gick därifrån tre kilometer innan vi fick lift med en äldre dam i en Volvo ner till själva staden.

Sedan hanns inte med mycket mer än en snabb yoghurt, hämta ryggsäckerna på vandrarhemmet och gå ner till hamnen där hela gruppen träffades 17 en timme före avgång.

Suduroy

min enda, suddiga, bild av en lunnefågel

på väg till Kirkjubøur

Skrivet långt efteråt:

Hemresan med *Smyril* till Bergen blev lugn och fin. En smula långtråkig kanske eftersom förväntningarna redan var mättade. Vi sov i olika stora hytter från 4 man till 16 man, med fint sänglinne à la SJ:s sovvagnar.

Det var en säregen upplevelse att passera genom Stratfjordsfältet med sina många torn och plattformar. På många håll brann gaslågorna högt mot himlen.

Bergen hade en riktig "Västgötaskärgård" och vi stod på akterdäck och njöt av kvällssolen som brände ner på ett blankt hav och ljusrosa granitklippor. Vandrarhuset låg högt ovanför själva centrum med fjället bakom sig och en vidunderlig utsikt ner mot hamnen.

På fredagen 25/6 åkte vi med den omtalade Bergenbanan till Oslo (fortfarande i strålande väder). Tåget var anpassat för turister med lite högtalarledning och däremellan sval musik. Musikbandet var på ca 20 min och det kördes om och om igen sådär en 15 gånger innan vi var framme i Oslo.

Stora delar av Hardangervidda var snötäckt trots att vi hade passerat midsommar. Det var en märklig kontrast mot de gröna dalgångarna lite längre ner. Tyvärr skymdes utsikten större delen av tiden av snöskydd, uppbyggda tunnlar av trä, plåt eller betong runt spåren. Banan lär vara mycket svår att hålla igång vissa tider under året.

I Oslo hade vi fem timmar på oss och vi gick runt ganska länge för att hitta ett matställe som inte skulle ruinera oss helt. Efter att till slut ha ätit billigt (50 Nkr per skaff) slog vi dank några timmar och tittade på folkvimlet vid Karl Johan innan vi slutligen klev på tåget hem till Sverige.